

[Ole Bjørn Kraft.]

Forstaaelse for og Tilslutning til vore Synspunkter hos Stormagterne? Er det muligt for Udenrigsministeren at udtale sig om, hvorvidt den ulykkelige Udvikling staar i Forbindelse med den Politik, vi har ført fra dansk Side? Mener Udenrigsministeren, at nye Henvendelser vil gavne, eller kan vi paa anden Maade finde Veje til at trænge igennem med vore Synspunkter?

Til Flertallet i denne Sal, om hvis alvorlige Interesse og Tilslutning til vore Henvendelser jeg ikke tvivler, maa jeg være berettiget til at stille det Spørgsmaal: Foruroliger denne Udvikling ikke Flertallet, giver den ikke Anledning til nye Overvejelser? Kan vi passivt imødesee og acceptere en fuldstændig Afvisning af eller Umuligheden af at gennemføre de danske Henvendelser? Mener man at kunne overlade den sydslesvigske Befolkning paa Naade og Unaade til den Skæbne, som vi ved vil være den beredt, hvis det ikke lykkes for os at sikre dens frie Udviklingsmuligheder? Det kan ikke nytte noget, at man bliver ved at tale, som om intet er sket, det kan ikke nytte at blive ved at tale stærke Ord om alt det, vi skal opnaa paa Grundlag af det, der her er sket, uden at være villig til at undersøge, ad hvilke Veje vi skal søge frem. Der tales saa ofte om det Ansvar, vi paatager os over for kommende Slægter, særlig fra Flertallets Side vendt imod os. Her er sandelig et Ansvar for kommende Slægters Liv baade Nord og Syd for Grænsen, som er stort og tungt, som vil blive skæbnesvangert bestemmende, hvis vi ikke vil eller ikke magter at føre vore Synspunkter paa disse Omraader frem til Resultater.

Kommer Valget, vil foruden det sydslesvigske Spørgsmaal, som Valget ikke vil kunne give os noget Svar paa, først og fremmest de økonomiske Problemer komme til at beherske Valgkampen. Det er naturligt og paakrævet, at hvert Parti gør Rede for sine Hovedsynspunkter over for de Vanskeligheder, hvori vi befinder os.

Som jeg allerede har sagt, tegner Udviklingen sig efter konservativ Opfattelse ikke lys. Vi har et ugunstigt Bytteforhold mellem Eksportvarer og Importvarer. Vi faar utilstrækkelige Forsyninger af de Raavarer, navnlig Kul og Foderstoffer, som er mest nødvendige for os, og vi har endelig i Aar faaet en Høst, der bliver væsentlig ringere end normalt. Hvilke Forholdsregler vi end iværksætter, hvilke Anstrengelser vi end udfolder, vil alt dette medføre, at der bliver færre og færre Varer for os at kunne bruge. Vi behøver naturligvis ikke at frygte

egentlig Underernæring, endsige Hungersnød, saaledes som den i denne Vinter truer mange Steder i Europa, men vi maa indstille os paa at have et mindre Forbrug, nu ikke alene af luksusbetonede Varer, men ogsaa af Varer, som vi ellers anser det for nødvendigt at have. Det danske Folk maa se i Øjnene, at det bliver en haard og trang Tid at komme igennem. Til os alle vil der blive stillet Krav, og der vil være store Opgaver at røgte for Regering og Rigsdag.

Men samtidig med at Varemængden svinder ind, vokser Pengerigeligheden. Mere og mere nærmer vi os en Situation, der, naar vi vil se Sandheden i Øjnene, maa betegnes som en Inflation. Derfor er den vigtigste økonomiske Opgave, der foreligger for os, at faa genskabt Orden i Pengevæsenet. Jeg vil slet ikke hermed sige, at alt bliver godt, hvis blot Pengevæsenet er bragt i Orden, men jeg vil paastaa, at alt, hvad vi foretager os, de Indgreb, Staten beslutter, de Anstrengelser, Erhvervslivet udfolder, vil være forgæves, hvis vi ikke kan handle ud fra sunde Pengeforhold. Hvis vi tillader en Inflation at piske Priser, Indtægter og Forbrug op, vil Produktionen blive bragt paa Afveje og Arbejdskraften udnyttet forkert. Trods al god Vilje vil vi arbejde os dybere og dybere ned i Uføret.

Denne Inflationstrusel, som desværre er ved at blive mere end en Trusel, har vi ikke selv nedkaldt over os. Der er hverken Partier eller Mænd, hverken Erhvervs- eller Befolkningsgrupper, der har Skylden herfor. Det var under Besættelsestiden ikke muligt for os at hindre, at Tyskerne tog, hvad de vilde have, og under de givne Forhold var det ikke muligt at gaa anden Vej end at lade Staten finansiere den økonomiske Udplyndring igennem Nationalbanken. Men nu kan vi selv bestemme, og nu er det vor Pligt at faa raadet Bod paa det, der dengang skete. Der er ogsaa udrettet adskilligt i den Henseende. Til Trods for de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har fremsat, maa det nu alligevel regnes Regeringen og de Partier, der har støttet den, til gode, at der er skabt Balance imellem Indtægter og Udgifter. De Ulykker, der er blevet forvoldt under Besættelsen, er altsaa i hvert Fald ikke blevet forøget. Det har ogsaa været en samfundsnyttig Politik, at der ved Eengangsskat, ved Pengelove og ved forskellige Skatteforanstaltninger er sket en Nedbringelse af Statens udækkede Gæld til Nationalbanken. Men der staar endnu meget tilbage at dække, inden vi er ved Vejs Ende.